

[Justitsministeren]

manerne i fængslerne, var, at 60 pct. af dem var kendt som regelmæssige misbrugere af hårde stoffer på det tidspunkt, hvor de blev indsat. Når jeg rystede på hovedet fra min plads, var det, fordi det på ingen måde kan forstås derhen – som jeg forstod hr. Wilhjelm var på vej til at forstå det – at omvendt var de andre 40 pct. narkomaner, der var blevet det i fængslet. Det kan på ingen måde forstås på den måde. Man har kendskab til 60 pct. af dem som hårde narkomaner. Man har ikke et tilsvarende præcist kendskab til baggrunden for de andre 40 pct., men det er på ingen måde en dokumentation af, at de 40 pct. er blevet narkomaner i fængslerne. Havde det ligget så enkelt, havde vi vidst, at vi stod over for et uhyggeligt problem, men sådan ligger det gud ske lov ikke.

Jeg har set nogle udkast til ændrede regulativer og til det tættere samarbejde med politiet i forbindelse med efterforskning og kontrol i visse begrænsede tilfælde, og jeg vil gerne sige, at det på ingen måde vil føre til, at det bliver en nærmest generel regel, og slet ikke til, at der skal laves specielle kartoteker eller noget andet med henblik på, at politiet kan yde bistand i en vurdering af, hvorvidt man bør være særlig opmærksom på bestemte besøgende.

En yderligere misforståelse, jeg tror der opstod for hr. Wilhjelm, bunder i, at jeg er blevet forstået sådan – ikke alene af hr. Wilhjelm, men også af andre – at narkoforhandlerne i fængslerne kun er en 4-5 stykker. Det, jeg har sagt i retsudvalget, er, at de narkoforhandlere, der har en sådan placering i systemet, at dér er grund til at gribe ind direkte over for dem, fordi de, så vidt man kan vurdere det, spiller en central rolle, idet det er dem, der organiserer indsmuglingen osv., lykkeligvis er så relativt få, at man har mulighed for at placere dem på steder, hvor de – uden at komme i en egentlig personlig og meget belastende isolation – vil blive anbragt under sådanne forhold, at deres aktiviteter kan styres meget, meget håndfast, og hvor de ikke længere har mulighed for at spille nogen central rolle i det fængsel, de hidtil har været placeret i. Men det er ikke det samme som, at vi dermed er færdige med at vurdere, hvad der skal foretages over for de narkoforhandlere på et lidt lavere niveau, som findes i fængslerne. Det er man ikke færdig med.

Det er det, der er grunden til, at der for nogen tid siden blev nedsat én – ikke en række, men én – særlig gruppe, der skulle undersøge, hvordan man kunne tackle de problemer og også tackle det problem, som stadig væk er til diskussion, nemlig: hvordan behandler man de hårdest belastede narkomaner?

Jeg sagde i min indledning, at arbejdsgruppen vurderer bl. a. de to forsøg, der gøres – det, der gøres i Vridsløselille, og det, der er begyndt netop for nylig i Nyborg – men den skal også i det hele taget tage stilling til tingene. Det er udtryk for, at jeg ikke tror, at fortyndingsprincippet kan anvendes helt og fuldt, sådan som man troede for nogle år siden. Jeg så meget, meget gerne, at man kunne have fastholdt den linje, men jeg tror ikke, vi kan. Men jeg vil altså godt være mere sikker, end jeg er lige i dette øjeblik, på, hvordan det er rigtigst at gribe problemet an, før jeg accepterer at gå ind for en ganske konkret løsning.

Over for fru Ebba Strange vil jeg gerne gentage det, jeg sagde på et lidt tidligere tidspunkt. Jeg sagde i min indledning, at jeg var nødt til at acceptere, at det var nødvendigt at gennemføre på visse måder strengere kontrolforanstaltninger i fængslerne. Jeg føler mig overbevist om, at vi ikke kan undlade også at tage den metode i brug, selv om jeg er ganske enig med fru Ebba Strange og andre i, at vi her er på vej ind i noget, som ikke er så positivt og ikke er så fremadrettet som andre foranstaltninger, som jeg hellere så at vi kunne nøjes med. Jeg føler bare, at vi er i en sådan situation, at vi ikke har råd til at lade være med at gennemføre disse lidt ændrede og indimellem også lidt skærpede forholdsregler, der er tale om her.

Jeg vil gerne sige til hr. Voigt, som var noget dramatisk i sin fremstilling af forholdene, at forholdene er slemme nok; der er ingen grund til at dramatisere dem, sådan at man nærmest får det indtryk, at der ikke findes et fængsel eller et arresthus i kongeriget, hvor man ikke har overskud af narko, og hvor man ikke på samlebånd producerer narkomaner. Hele det forhold, vi diskuterer her i dag, er under rimeligt styr i langt de fleste arresthuse. Det er knap i samme grad under styr i nogle af vore større fængsler. Vi har problemer i en del af vore større, lukkede fængsler, og det er derfor dér, den indsats,